

AMINTIRI DIN CASA ARSĂ

Cu melci dormind la soare,

Pe degete de floare,

Cu stâlpii din fântână

Cu apa vie-n mână,

Cu mâna preacurată

De credincioasă fată,

Cu greierii din creieri

Pe care nu-i cutreieri,

Să ne-ntâlnim în vară,

La țară-n care țară,

Când clopotele zboară

Și fierb în ele sorții

Curaților din morții

Care trăiau odată

Mușcând din viața toată

Cămașa înflorată,

Pe ierburi întinată,

În lacrimă spălată

De mamă-ndurerată,

Pe trepte vechi întinsă,

De soare necuprinsă:

Cămașa Norilor,

Cămașa Florilor,

Cămașa Culorilor.

*

Frecarea mea de stele

- de unele din ele -

Frecarea mea de nor

- de ani, de pietre, dor -

Frecarea mea de drum,

De apă și de fum

Produce noi scânteii:
Bărbați robind femei,
Femei robind bărbați,
Rude curate, frați,
În urne așezați,
Perechi-împerecheați...
Să rupem acest drum:
Cenușă neagră, scrum,
Parfum lângă parfum...
Au fost cândva... acum.

*

Apa limpezită-n seară,
Dă-mi năvoadele afară!
Solz de pește mă-nfioară...
Coadă lui mă tot doboară
De pe-o scară pe-altă scară...
Capul lui mă tot străpunge,
Ochiul lui mă poate unge,
Trupul lui mă înconjoară
Ca un foc în fapt de seară
Și tăcerea lui de pește
Mă tocește, mă topește...
Apă limpede și vie,
Scoate-mi peștele din ie!
Vino, Doamne, Tu, la mine,
Printre florile stamine
Care-ți poartă sorțile,
Viile și morțile,
Templele și porțile,
Rânduri șterse din Psaltire -
Să ne fii Bunăvestire.

*

Ne-au luat și bronzul din statui,
Ne-au luat și Cloștile cu Pui,
Ne-au luat și bronzul de pe piele,
Ne-au luat scaieți, ne-au luat mărgele,
Ne-au luat și oalele de lut
Dar nu ne-au luat ce-am început...
Și ce briceagul meu ar vrea
Să ne mai dea... să ne mai ia?

*

S-au copt atâtea între noi,
S-au copt și stelele-n noroi...
Pe drumul drept ducând la deal
Zărim copitele de cal
Și urmele de roți cu șine -
Dar căruțașul nu mai vine...
S-a dus la târgul toamnei reci,
Cu mere și cu boabe seci
Și cu cochiliile de melci
Pe care cine să le ia,
Dintr-o cochilie să bea...
Noi am rămas la Casa Arsă,
Sub roua de pe iarba grasă,
Pândind năluci și zemuri dulci
În care poți să te și culci...

*

Tâmplarul facă-ne sicriu
Din tot ce este mort și viu,
Cizmarul facă-ne pingele
Cu care să urcăm pe schele,
Zidarul să zidească-n noi

Noi ziduri pentru oi și boi,
Cu iesle și cu stâlpi de piatră,
Cu loc de beci și loc de vatră
Pe care să aprindem focul
Cu busuiocul și norocul...
În care să trăim în ani,
Printre văcari, printre ciobani,
În mușuroaie de furnici,
Voinici ca brazii de voinici,
Strângând și boabele din spice
Din care noi, făcând alice,
Să ne-apărăm de venetici...
Și Casa Arsă de aici
Din care tot mai iese fum...
La margine de șanț și drum,
Sub dealuri verzi, îmbătrânite,
Cu palmele de om hârșite
Prin buruieni, prin mărăcini,
Să ne aducem alți vecini
Mai buni, mai drepți, mai cumpătați,
Făcând istorii alți bărbați
La Casa Arsă de sub deal,
La cumpăna de val și mal,
Legând surorile de frați
Îngenunchiați, îmbrățișați
De sete cruntă și de dor
Și arși în casa vieții lor.

*

Când am venit la Casa Arsă,
N-am găsit vatră și nici masă...
Doar oalele de lut rămase
De la mâncărurile grase,
De la smântânurile groase

Și măduva topită-n oase
Ne-așteaptă-n garduri agățate
Și pe sub râpe aruncate...
Și stâlpii cei de lemn, ciopliți,
Pereții vechi, nevăruiți,
Au fost de focuri năruți
Ca-ntr-un Bizanț necunoscut...
Oase de cal... Sub deal de lut...
Bătrânii, plânși, nu s-au întors,
Nici firul vieții nu s-a tors
De mâna fină – feminină;
Ghioci de ouă de găină
Sunt scoase arse din coteț
Sub părul copt și mălăieț
Și rătăcește un mistreț
Cu ochi de aur, pădureț,
După cartofi, printre scaieți,
Sub nucul vechi mușcă bureți.
Ciobani, cu traista lor bătrână,
Își plimbă bătele pe mână
Și capre roșii trec la vale
Și calcă-n cioburi vechi de oale
Și calcă-n străchini seculare...
Pământul – cine să-l mai are?...
Nu-l luăm cu totul pe picioare...
Îl mai plimbăm sub ploi de vară
Căzute-n iulie în țară...
Cu bici de foc, Sfântul Ilie
Ne mai trosnește-n pălărie,
Ne mai trăsnește în toiag
Din lemn de corn, toiag beteag
Și capra vieții ne-o și fură
Și-i punem pielea-n saramură
Și peste tot găsim pastramă

De soră - capră, capră - mamă...
Pe cer se-ntinde o maramă
De la o mamă către mamă
Și nu e nimeni la fereastră,
Nici la a ta, nici la a noastră.
Cum s-a-ntâmplat – nu am aflat,
De parcă nu-i adevărat...

*

Un câine a rămas să cheme...

Pisica doarme între gheme,
Semnul de sus, din zodiac,
E-n dreptul unui Rege – Rac
Sculptat în stâlpi de lemn de porți
Și pentru vii și pentru morți
Pecetluind atâtea sorți...
Și suflete întoarse-n rugă
Spre mieii cruzi ce vor să sugă
Din lapte cald uitat în țâță,
Din ugerele de tărăță
Pe care le aduce zarea
Spre umeri goi, greoi ca sarea
Pe care vor, apoi, să-o lingă
Și către noapte să-o prelingă...
Tăcerea lânii lor domnești...
Să-i iei în brațe, să-i iubești,
Ființe noi – nepământești,
Că mieii vii fiind – au fost
Anafure în zi de post...
În zi de sfinte rugăciuni
Se tot topeau peste cărbuni,
Ei fiind, din noi, și cei mai buni
Copii sub crengile de-aluni...
Să-i iei în brațe, să-i iubești –
Ființe moi, nepământești!

*

Culcate-n flori, la rădăcină,
Sunt oase albe, de lumină,
Ce ne mai cuvântează seara
Pre când deschidem călimara
Să scriem despre toate-aceste
Înșiruite în poveste
Și căror nu le dăm de cap.
De amintirea lor nu scap,
Nici de venirea lor de-a rândul
Când se cutremură pământul...
La mine tot ajungi cu gândul
Ce ți-l trimite pururi Sfântul,
Curatul Simon Piatră dură
Ce-i vin cuvintele pe gură
– Gură de aur: blând, brățară,
De dintr-o vară, dintr-o țară
Pierdută-n iarba seculară –
Sub clopot spânzurat de cer,
Sub timp etern și efemer,
Când zboară viața printr-un horn
Și suflă un sopran în corn,
În cornul lung, pe lăsătoare,
Când cresc mioare pe sub soare
Și nu ai timp pentru Tezaur,
Nici Cloștile cu Pui de Aur
Nu le-ai adus întregi acasă -
Să strângă boabe de sub masă,
Să-nghită jar de pe-un vătrai,
Să zboare limpede prin Rai
Și să revină-adesiori
Sub malul năpădit de flori,
Să stea cumiști între grădini,

Nu-n calea uliilor haini...
Și Floarea - Soarelui, aprinsă-n
Gradina Raiului, cuprinsă,
La masa noastră să prânzească,
În așa fel să ne-ncălzească
Precum o sobă pământească,
Precum o sobă părintească.

*

Desculți umblând prin bălți, prin glod,

Având cu noi bătrân rapsod
Ce-i vin cuvintele-n ureche
Și melodia nepereche
Cântată pe o strană veche,
El dinapoi mânând la cai.
Pe coama verdelui de plai
Unde șezum, mai și mâncai
Tu, îngere, cu noi plângând,
Lacrimi curate rumegând...
Hristos era cu noi în gând.
Pe frunza verde tremurând,
Noi ne-am mirat cu toți: Trăiește!
Cu capul lui cu chip de pește!
Venind adesea pe la noi
Cioban cu turmele de oi
Fiind, oricând, alăturat
Ca un vecin de peste sat,
Pe la hotare strecurat,
Voinic bărbat, înalt, curat,
Oprindu-se pe lângă porți
Și întrebând pe vii – de morți...
Unde s-au dus și când... și cum,
În zile sau în nopți pe drum...
Pe-un unic drum de nepătruns

Ei au plecat... dar n-au ajuns...
Îi așteptăm și azi, aici,
Sub mușuroiul de furnici.
Or fi mai mari, or fi mai mici?
Cu păr vâlvoi sau păr - arici?
Or fi sătui, or fi flămânji?
Iepele lor or avea mânji
Sau sterpe s-au culcat în vară?
O țară stearpă - nu e țară.

*

În patu-n care am crescut,
În camera de var și lut,
Eu nu aveam nicidecum regrete;
Știam băieți și surori – fete
Legându-și la zăvelcă bete,
Legând nojițe la opincă...
Ei știau bine să împingă
La plug de fier cu două roți,
Pentru nepoți și strănepoți,
Îndeplinind un ritual.
Curgea și lapte prin caval,
Se învechea în cașcaval
Și-l afumau pe pirostrii
Pentru bătrânii noștri vii
Care stăteau pe prispă-n soare,
Cu pălăria ca o floare,
Cu un amnar la cingătoare,
Pierduți în timpul cu noroc,
Gata oricând să-aprindă-un foc
Pentru bucatele de cină...
Aducând lemne din lumină
Cărate cu spinarea goală...
Să fiarbă zeurile-n oală

Și mămăliga într-un tuci!
Cu lapte acru și lăptuci,
Cu suflet dulce ne-au crescut...
Puțini din noi i-am cunoscut.

*

Țârâit de greieri într-o oală spartă...
Cine știe – mâine – ce ne mai așteaptă...
Cucuvele-n hornul de pe Casa Arsă
Ne-or cânta, ca vremea să ne fie-ntoarsă
Către ce avem în lume de făcut mai bine,
Totul să renască de dintre ruine!

*

S-a întors aseară călătorul bun
Lunecând pe-o coajă veche de săpun...
El nu are, încă, un arcuș al său
Când arcușul, Doamne, rupt e dintr-un hău...
Brazii lin coboară de din altă țară,
Pietrele de moară strigă și doboară
Sunete-nfundate într-un do bemol
Și se-aprind în suflet grav, la demisol,
Unde putini goale ne așteaptă-n cale,
S-ar rostogoli în cercurile sale
De le-aș fi-năuntru ca o umplutură...
Dar nu au capace pentru-a le fi gură...
Să le dăm la doage, să le dăm la cep...
Eu cu cine, altul, pot să mai încep
Floarea precurată-a vinului de mai
Când erai în lume ca un prunc în Rai
Și erai în lume ca un prunc sub stele,
Dragoste prea crudă strânsă în mărgele...
De ai fi în tonul cel cântat de noi,
Am lua de coarne plugul cu doi boi

Și l-am duce-n iesle să mai pască iarbă...
Le-ar crăpa copita boilor cu salbă,
Le-am obloji rana-n flori de ochi de bou
Și-am goli cavoul de acest ecou.

*

Vechea Casă Arsă din trifoi

E-un altar de suflet pentru noi
Unde ne-ndreptam de-atâtea ori
Să plantăm culori și să culegem flori...
Rugi de mure cresc în calendar,
Iedera se urcă pe altar
Și la-ncrucișarea coardelor de viță
Însemnat e locul nostru „La Troiță“.
Plânge-n blana serii câte o oiță,
Lacrima-i curată-n rouă se preschimbă,
Roua preacurată cade-ne pre limbă
Când o gustă sfinții și o gustă cel
Care poartă-n sânu-i Albul Porumbel
Care zboară-n slavă printre nori haini
Și se-ntoarce-n frunte-ncoronat cu spini...
Sufletul e, însă, 'ncoronat cu crini...

*

Las deoparte calul ce ne-a dus la Rai,

În livada-n care și acuma stai
Pe un jilț de piatră, judecând lumești
Fapte săvârșite-n ghicitori băbești.
Pânza lumii-ntinsă este peste cer,
În năvod se prinde timpul efemer...
Câte o plevușcă scapă din năvod,
Nici nu se observă la atât norod...
Las deoparte luntrea ce ne-a adus pe apă
Și cobor la stâna unde se adapă

Oi și căprioare dintr-un jgheab de lemn...
Vulturii, pe ceruri, mai descriu un semn...
Coborâm în ziua de Sfânta Maria
Când ciobanii nopții își primesc simbria...
Las deoparte drumu-nvecinat cu stele
Și revin acasă. Vreau să frec podele...
Casa este arsă... Beciul a rămas...
Facem lung popas... Piatră fără glas...

*

Să mai stăm sub limbi de fum,
Sub priceasnele de-acum
Pe care să le citim...
De care să ne-amintim...

*

Arde cărămida-n drumul înfrățirii.
Unde arde nunta? Unde îmi ard mirii?
Unde arde viața înțelegătoare?
Unde este viața când cădem din floare?
Unde este viața ce-o aveam în moaște?
Unde este chipul – nimeni nu cunoaște.

*

Lemnul moare mâine, zidul nu rezistă,
Cărămida însăși e exclusivistă...
Lemnul moare mâine, zidul nu rezistă,
Drumul nostru trece printr-o țară tristă
Și se duce-n mine și-n pădurea neagră,
Nimeni nu te leagă, să nu fii pribeagă,
Să nu fii bolnavă, să nu fii beteagă...
Tu... să speli ceaunul pentru mămăligă,
Ține de piscică și să nu se frigă

Pe o plită-ncinsă unde a mai stat...
O icoană este pururi peste sat...
Sub stejarul verde, cu icoana nouă,
Ninge și suspină, plânge când ne plouă
„Tânăra domniță“, îmbrăcată-n rouă,
Cu cămașa verde când văpsește ouă.

*

A plecat pe râu de seară,
Peste pietre să se-ntreacă...
Tot mai fură apă chioară!
Tot mai merge Moară Seacă...
În ideea că mai toacă
Boabe vechi - vreau să vă spun:
Moara Seacă-i măritată
Cu Morarul ei nebun
Care mai fusese-o dată
Și-ncă-o dată însurat
Cu o Tisă de la munte...
Și-au venit la noi în sat...
L-au tăiat atunci la gater,
Despicat l-au făcut blană,
Coperiș și dușumele
Pentru-o rudă-a lor vădană...
Asta este bârfa serii
Pe un șanț și pe la porți...
Dimineața, când apare -
Să știi bine să te porți...

*

Lângă tot orașul revărsând gunoi,
Plouă peste suflet... sufletul e-n noi...

*

Totul redevine,
Totul înviază,
Am apus pe-o rază,
Răsărind pe-o rază...

Turma seculară
Adăpostind miei -
Naște și renaște
Tot pre limba ei...

Crește dealul serii
Ca un stol de oi,
Greierii de vară
Cântă prin trifoi...

A-nceput gurbanul -
Sau cum îi mai spune -
În găleți și coșuri
Toți adună prune...

Un taraf se-aude
Sus la deal, la vie...
Au crescut codane,
Au băut răchie,

Viața va renaște
Tot în stilul ei...
Tot se risipește
În bărbați, femei...

Casa Arsă este-n
Noi - și noi în ea...
Îi aducem VIAȚĂ
Și-i legăm perdea...
Între dealuri slute

Prinse între apă,
Tot ce poate: OMUL
Prinde și îi scapă...

Scapă: bune, rele,
Prinde: rele, bune,
Lumea înfășoară
Ghemele prin lume...

Prinde: bune, rele,
Scapă: rele, bune,
Lumea desfășoară
Ghearele prin lume...

Și adoarme-n perne,
Pe un pat de plută,
Într-o zare rece
Și necunoscută...

Vom... afla că totul
Trece... și se varsă
Printr-o casă veche
Dintr-un sat... și arsă.

Am aflat că totul
Trece și revine
Într-o Casă Arsă
De sub deal... și-n mine...

PRICEASNE DE RÂMNIC

Scrie-mi, Doamne, psalmii florilor de gheață
Pe ferestre lucii, să îmi pot citi...
Ia-mă în tărie, Ține-mă în brață,
Mângâie-mi obrazul, nu mă rătăci...
Rupe-mi anii tineri, eu tot cred în Tine,
Hămesit de viață, cum mă știu de mult...
Tot aștept chemarea... cât e lungă zarea...
Tot la Tine-n naos stau și Te ascult.
Lângă ușa-ngustă a intrării noastre,
Unde nu se simte vântul din pustie,
Vreau să țin lumina-n candelă aprinsă
Cu ulei din suflet, smirnă și tămâie.
Cum a fost odată, eu văzându-Ți fața
Într-un lemn de paltin rupt pe la Hurezi...
Și era tot lemnul - alb cum este varul
Și puteam, în mine, Doamne, să-Ți pictez
Chipul doar văzut în fresce și-n icoane
Și văzut în gândul nostru cel curat...
Cu o daltă-n suflet Ți-am cioplit icoane
Și-n altar de suflet Ți le-am atârnat
Dăruind ofrande Luminării Tale,
Dăruind prosoape Brâului ce-L ai,
Tot bățând mătânii și ținând canoane
În Prohodul lumii ca-ntr-un lung alai.

*

Vindecă-se lumea de urât și bube,
Vindecă-se totul, ca la început,
Noi eram cu Tine și Apostoli Sfinții
Ne-au ținut în palme și ne-au cunoscut.
Ei trăgeau de funii nevăzute luntrea
Peste care valuri - spume tot veneau

Și puteau, cu barca, să unească puntea
Peste care multe suflete treceau...
În procesiunea vieții și a morții
Suntem toți temuți în Fața Ta din noi;
Ia-ne, Doamne,-n Casa Binecuvântării
Și mai dă-ne o dată oile din noi
Ce erau curate, ce erau supuse,
Ce erau spălate în Lumina Ta
Când... se rupse puntea sufletelor duse
Și se stinse mâna care o ducea...

*

De-am cădea în lumea stearpă încă-o dată,

Nu ne va fi lesne, vom mânca pământ...
Dar cu fața blândă, albă, preacurată,
Vom ieși spre Tine ca dintr-un mormânt...
Întuneric fost-a-n anii de sămânță
Când plecam cu crucea dinspre Răsărit.
Tu erai în lume: Alfa și Omega
Și mai ești și astăzi către Infinit.
Încercam să-atingem fruntea cu sudoare,
Anii de prigoană îi aveam în glas,
Încercam să-ajungem până la Pocale,
Îngerul e înger, pasul era pas
Și urcam pe crucea mântuirii Tale
Și făceam risipă și de bun și rău...
Sub piciorul nostru tânăr în sandale
Se deschide hăul, e deschis din nou...
O tămâie-ncinsă arde-n palma vieții
Ca albina dulce tot căzând în miere
Într-un vânt pornit din aripile ceții
Care nu mai poate să ne ia putere...
Arde lumânarea tot gândind la Tine,
Nu se stinge dorul înnodat în grai...

La un pom plecat sub boabe de măsline
Noi ne-am strâns cu toții și pe toți ne ai...
Rugăciuni în slavă noi îți scriem, Doamne
Și le rostim zilnic, întorcând la foi...
Ținem posturi lungi cu pâine și cu poame
Să ne ții lumina, verde, pe altoi...
Pe altoiul Lumii, pe un pom al vieții
Ne-am urcat cu toții, neamuri după neam.
Pomul vieții crește spre-nălțimi de streșini
Când ajungem fructul spre care tindeam?

*

Bucura-s-ar sufletul din Tine,

Cititorule de umbre și de zei
Care treci, când vrei, pe lângă mine
Și nu poți privi în ochii mei,
Ochii duși spre stelele senine,
Ochii duși, cândva, peste un plai
Unde mâna ierbii îți era drept hrană
Și-ncălțări de rouă încălțai...
'Nalți sunt munții ce se văd în zare,
Lună – Soare joacă peste ei
Precum turma noastră de mioare
Se-ncălzea la focul sacrelor scânteii...
Vântul suflă-n geamuri, lemnele sunt ude,
Au rămas în vatră scrumul și cenușa,
Apa rece-n vadră, gura fără sunet,
Nimenea în noapte nu-mi deschide ușa...
Stâlpi de foc revarsă viața dinlăuntru
Către cerul nopții-mpodobit cu stele.
Eu privesc la ele chiar închizând ochii,
Stau să-nșir pe ață, răsfirând, mărgelile...
Dacă latră câinii – lupii nu au stare,
Dacă vine ursul – toate tac în cor

Și mă las pe-o parte și mă las la vale,
Sunt în gheara nopții și în voia lor.
Nu găsesc ieșirea, orice porți aș duce
Eu în spate pentru a ne fi deschise,
Mâinile sunt goale, vasele sunt sparte,
Cărțile din suflet le-am dori rescrise
Și mă leg de slova Bucuriei Tale,
Copiind din aer fulgii care cern...
Adunând PRICEASNE care-mi ies în cale,
Aleluia-n Slavă... și Amin... Etern...

FRAGMENTE DE SFÂNT

Doar Maica Domnului să spună

Dacă am lacrima tot bună -
Și sufletu-mi să se deschidă
Cum ai deschide-o cărămidă!

Dacă nu aş mai cugeta
Pe mâna Ta, pe cartea Ta,
Pe rândul scris cu aur sfânt -
Aş fi o iarbă de pământ.

Să nu se rupă, Sfinte,
Eu îţi spun:
Să nu se rupă tot ce e mai bun...
Că ruperea de nori și de comete
Creează alte ruperi - de foame și de sete
Și ruperea de suflete în mai
Creează altă surupare-n Rai.
Hai, vino, Te-apropie de noi!
Sunt multe oi căzute în noroi!
Sunt multe candelile de sfinți
Aprinse la părinți în dinți
Și-i mai vedem adeseori
Din barba Ta - culegând flori...

*

S-a arătat o viitură

Dar nu a luat Sfânta Scriptură
Și nici anafura din gură...
Acuma - timpul ne discerne,
Ne toarce-n tâmpile și ne cerne,
Ne-ntreabă către Răsărit:
Ce-ai dreptățit, ce ai iubit,
Ce porumbei mai prinzi pe gard,

Ce lumânări la cap îți ard,
Ce frunze se întorc pe după plop,
Ce cruce arde-n Sfântul Episcop?
Cruce de aur cu argint,
Cu șarpe-n care nu mă simt...
În ea nu mint... însă colind...

*

Când îți furam din poală mere,

Erau cam aspre - dar vâlcene,

Erau viclene, cam coclite,

Căzute-n grajd pe lângă vite,

Erau din august către mai

Căci și uscate tot mâncai

(În Postul Mare ce-a trecut

Cu noi și l-am recunoscut).

Erau și blonde, dar și brune,

Erau necoapte, căpcăune

Și, Doamne, în icoana lor

Găseam și natriu, dar și clor.

Dar Maica Domnului să spună

Dacă am lacrima tot bună

Si sufletu-mi să se închidă

Cum ai închide-o cărămidă!

Doar Maica Domnului să spună

Dacă am lacrima tot bună...

BASM NEPĂSĂTOR / APĂSĂTOR

Boierii, cu suman și comanac,
Stăteau lungiți la soarele sărac,
Sub stâlpi de lemn, într-un cerdac,
Uitând de toate (și de ei),
Cu țuică fiartă și ardei
Spre Noaptea Sfântului Andrei.
Din șanț în șanț, din an în an,
Mai trece-n goană un rădvan
Cu coconași și jupânițe
Și-s tare încurcate ițe
Pe sub ițari, pe sub altițe,
Când fac la cotiture fițe...
Da-n Joii Mari, de Joimărițe?

La codrul verde le e gândul,
Să crească iarbă pe de-a rândul!
Și după ce-au făcut botezul -
Să facă celor mici retezul
Și-apoi, cu toți, să spunem
CREZUL:

*

Plecau cu sania cu cai,
Erau vioiși și erau Crai
Iar tu, pe lună sau pe plai
Nici nu cântai - nici nu visai...
Într-un cuvânt: nici nu erai.
Puneau în sanie mâncare
(Și vinuri dalbe + sarmale),
Plăcinte calde cu dovleac
Și cozonac zmălțat cu mac
(În el aș vrea oricât să zac).
Puneau, în sanie, nutreț

Pentru cei cai și călăreț
(Care era un pădureț
Cu părul alb ușor și creț;
Părea, -ntre ei, chiar și isteț,
Colindător cândva, drumeț).

Era și drumul - drumul bun,
Puteai să tragi ghiulea de tun,
(Atât de drept - vreau să vă spun)...

Curteni, cu cap de mămăligă,
Puteau oricând, din mers, să lingă...

Dar unde se duceau pe-atunci?
Pe sub zăvoaie, pe sub lunci...
Erau umbroase și adânci...
Pe firul lor poți să și curgi...

*

Și unde-mi ajungeau acei
Sălbatici domni ca pui de lei
Purtând inele și cercei...
(Se vând în târgul de purcei)
Și unde-mi ajungeau atunci...
Cu gloanțe-n pușcă, bani în pungi,
Acei vânjoși care au fost?
Ajungeau șefi de șefi de post
Pe care îi aveam și-acum...
Dar scrumul s-a topit în fum
Și fumul – s-a pierdut pe drum...

*

Din ani în ani, din bani în bani, / Să mai glumim,
contemporani, / Că nu e alta de făcut / Decât de-a lua un ban
mai mult / (Pe care-l iau diverși confrăți / Manipulați,
nemăsurați, / Republicați, analizați... / Iviți în calea vieții lor – /
Precum ciuperca-ntr-un picior / Pe care o găsești lehuză, / Ca
dalia arzând sub frunză / Și nu ai altă melodie / De a cânta -
nici de a scie). / Acuma? Am îmbătrânit, / Pustiu e drumul de
iubit... / European? S-a și turcit... / De când aștept europeni / Să
pască iepurii-n poieni, / Tot orient european / Îmi bate-n gând
și-mi vine-n an / Și-n felinarul gol din cap... / Să scap...
gândeam... dar cum să scap? / Țăranii? Altfel au făcut-o?... /
Au luat-o-n bot și-au luat-o-n burtă... / Tot lovituri de peste
drum, / Cu curpene legați în fum, / Cu furci trecute prin grumaz
/ Și afumați cu limbi de praz... / Sărmanii oameni... erau goi... /
Din viul nopții... în noroi... / Aveau femei, copii în casă / Și se
duceau direct la coasă, / Unde era o iarbă groasă, / O pălălaie
fumegoasă / Și-apoi veneau pe bătătură... / (Aveau, în ei,
ascunsă ură) / Și se opreau pe sub un pom, / Să stea la umbra
altui om / Și-ntotdeauna au tot stat / La umbra unui om de Stat,
/ A unui „domn” ce a murit... / Și pentru ei nu a venit / Nici
bogăția într-o bancă... / Doar frunza verde într-o salcă... / Ei au
tot tras la rădăcină, / Rodind (rozând din ea)... lumină... *

* Nota autorului: Text retras din manuscris la solicitarea unor lectori avizați, dar îl tipărim, totuși, cerând scuze atât cititorilor deranjați cât și celor deranjați.

*

Precum v-am spus mai sus, copii,
Avem bunici și tați și fii
Și... zmeii „zburdă pe câmpii”
Și... „hai să-i adunăm, copii”
Și guguștiuci aduși de turci
Și licurici, lăstuni prin lunci
Și pești de aur argintii
Și... hai să-i adunăm, copii
Și melci, gândaci în buruieni
Și păpădii, bondari, licheni,
Avem și alte poezii
Și... hai să le-adunăm, copii,
Avem, de Moșu’ Nicolae
Și mari zăpezi căzute-n ploaie,
Avem, de Sfântul Moș Crăciun
Și Anul Rău și Anul Bun,
Avem poeți, antologii
Și îngerii, vrăbii, veselii
Și pe tot globul seminții
Și... hai să le-adunăm, copii...
Și nuielușa de alun...
Și zeamă dulce de la prun...
Și mușchii de copaci sunt buni...
Penițe... pene de păuni...
Tot ce găsești sunt ale tale...
Și „oale goale... ia-le... bea-le!”

BÂLCI LA RÂURENI

Și vine vântul blând, trecând,
Cu pașii lungi, alunecând
Mătasea ierbii ce se pierde
Sub frunza ochiului tot verde,
Asupra noastră viu stârnind
Acele vorbe de colind:

Precum era, azi foc am dat
Roții-nvelite-n fân uscat
Pe dealul ce se scurge-n sat...
Dinspre bărbați, dinspre femei,
Cu cea mai pură dintre chei
Eu vin acuma vin – nu vinul
Din care gust spre-mbărbătare
Ci vinul verb spumant și tare
Eu îl aduc la încercare...
Cu el vreau azi să izbutească
Această cheie pământească,
Această sabie domnească
Ce mi-a lăsat în brațul stâng
O încrustație cu tâlc...
Dar mai poftiți de vizitați,
Luați aceste chei, bărbați...
Pe-un drum adânc, în munții mei:
Peșteri păzite de căței
Iar sus, pe muntele înalt,
E-un mare cerb de diamant
Care, în timpul scurt ce-l doarme,
Își scutură încet din coarne
Și-n țară cade o răcoare
De rouă mult înfloritoare...
Într-o poiană cu o moară
Se-aude glasul de mioară...

Acolo frați de frați se leagă
Într-o istorie întreagă
Pe care-o știu pe dinafară,
Dând, la nevoie, sfară-n țară...
Luați aceste chei, bărbați,
Nedumeriți când întrebați
De floarea soarelui ce face,
Sub pălăria ei ce coace...

*

Vom trece Oltul pe un pod
Legat în papură cu nod
De însuși zeul Pann Anton
Ce cântă-n mine cu un ton
Mai iscusit din an în an,
Lăsându-și chipul pe un ban
De pus în cărți cu-aurărie
Sub noi, adânc, la temelie...
Pe perne moi, într-o trăsură,
El avea chei de-argint, în gură,
Bătute-n clinchet de pahare,
Între pereți cu lămpioare
Sub care singur creștea harul
Când ninge iarna în paharul
Cel așezat lângă fereastră
Unde și luna, blânda noastră,
Avea o rădăcină-n glastră...
Luați în mâini și cugetați
Aceste chei – femei, bărbați...

*

Ne întâlnim din an în an
Cu Prea Cinstitul Anton Pann

Ce trage fesul peste noi
Ca peste turme - când vin ploii.
Când nu vom fi - nu vom zări
Nici drum de noapte și de zi
Pe care tot mai creștem, dar
Ieșim dintr-un Abecedar
Al lui Antim cu „Didahii”
(Și georgianul dintre vii
Care, pe deal, se pârguiesc
Și-n scaun tot mitropolesc...)
Din an în an, din bani în bani,
Să mai trăim, contemporani,
Că nu e alta de trăit
Decât un fel de om cinstit
Și-o naștere, a doua, în cer,
Peste născutul efemer,
Acolo unde-i cuib cu pui...
Să mai trăim în proza lui,
A Boului de Piatră. Deci...
A fost un secol douăzeci.

Înaintând în labirint,
Unde de mult mă simt, te simt,
Să-o luăm, adesea, de la cap –
În el, mai multe ne încap:
Când am plecat? Când am sosit?
Ne paște zilnic un sfârșit...
Un scrib balcanic – secular,
O lună legănată-n par,
Tăciuni aprinși, ienibahar,
Sticle de lampă, rom, pahar,
Moara lui Ghelci și căruțași,
Altar, trăsuri, nuntași, clăcași,
Zapcii, zugravi, zarafi, ocnași,
Fierari, rudari, țigani sadea,

Dric, lampadar, lulea, peltea,
Văcari, căprari, oieri și hoți,
Scufițe Roșii, strănepoți
Și boschetari și idioți...
Dricarul ce îi vrea pe toți...
Și „Macul roșu”, „Trei Mustăți”,
Un casier ce face plăți,
Ogrăzi de meri, de pruni, de peri,
Bărbați în pomi, mai jos - muieri,
Sutane sfinte, lumânări,
Icoane-n ceruri, închinări,
Copii pierduți, case de bal,
Sifonării, pescari, spital,
Margini de sat și de oraș,
La mijloc: Bobul ucigaș...
Un arhivar, un pompier,
O farmacie pe sub cer,
În aer liber – așadar –
La seminar: un calendar
Și ceară-n preot, în amvon
Și domnișoare-n pension...
Fântâni cu apa ca vioara,
În ele se scufundă țara...
Și-o scoatem iar cu o găleată
Și-o dăm, pe jgheab, la lumea toată...

FÂNTÂNI CU APA CA VIOARA,
ÎN ELE SE SCUFUNDA ȚARA
ȘI-O SCOATEM IAR CU O GĂLEATĂ
ȘI-O DĂM, PE JGHEAB, LA LUMEA TOATĂ...

BISERICA DE LEMN

Zeită-a vederii clare

Și-a silabei de uimire,
Arde-n albă lumânare
Și ascultă de la mine:

Într-o zi mi s-a ucis
– nu îmi e deloc ușor –
O ființă-a mea din vis
Când eram tremurător.

Mi-au rămas vorbe confuze,
Rouă de băut prin pai,
Miere-n fiere, frunze-n buze,
Urme verzi de dus la rai...

Peste ele, ochiul este
Roșu – un cadran de sânge-
Și pe care – o poveste –
Viața toată mi se strânge,

*

Dacă zilele sărace

S-au uscat fără folos,
Fluierul de fag se face
Roșu, sabie de os...

Astăzi, mai încercă-ne:
Pe pereți ne arătai
Ochiul între cearcăne,
Fetele crescând pe cai...

Trandafir cu lemnul trist,
Pe un prag de ieri, de azi,
Poartă-mi vorba că exist
La oameni subțiri și brazi...

*

... Și avea mielul de lapte

Dulci cornițe, luminoase,
Pe potecile prea moi
Sugeam fragedele-i oase

Și urcam în capul lui
Și mă odihneam în el,
Mă miram de cum văd lumea
Prin doi ochi mărunți, de miel...

Creierul îi era dulce
Și-nflorit tot ca un nufăr –
Îl luam drept aspirină
Că era păcat să sufăr...

Lunecam apoi sub gâtul
Lui făcut din iarbă verde
Și-i furam înghițitura
Și credeam că nu mă vede...

O, dar cum o mai duceam
În plăpândul, proaspăt miel!
Dacă nu aș fi crescut –
Rămâneam, precis, în el...

*

Lacrimă, unde ‘ți-e locul
De din ochii mei cei vechi
Îmbătați și arși de focul
Din pupilele perechi?

Ți-ai făcut sicriu din ceața
Care spală aliorul,
Destrămată pe sub gheața

Lunecată cu piciorul...

Ți-ai făcut rotund sicriu,
Din globula printre sânge,
În muierea din pustiu!
Crucea ei de turtă dulce!

Gata-i mortul pentru ciori?
Gata-i groapa! Gata-i groapa!
De din viață-ți scriu scrisori
Și ți le închid cu pleoapa...

Trece floarea peste dinte,
Peste tine, peste mine,
Ți se-ntinde, mi se-ntinde,
Devorăm din ea stamine,

*

Am lângă mine-ntotdeauna

Doi frați ai mei cu mult mai mici.
Sunt autorul piesei lor:
“Povestea vieții de furnici.”

*

Paharu-acesta cel mai moale,

Paharu-acesta-n care mint,
Prin băuturile vernile
Cuțite crește – de argint.

Pe vârful lor, tot în lichid,
Capete vii se clatină.
În ele am ascuns, treptat,
Valuta mea de platină...

Din întâlnirea cu femeia,
Din întâlnirea de atunci,
Mai port pe frunte, pur și simplu,

Sărutul ei cu bube dulci,

*

Să-ți iei, sunt buni,

Sunt buni, să-ți iei,

Cărbuni, cărbuni

Din flori de tei...

*

Ce e-această semănată-

nfloritură pe sub rouă,

Până când mi se arată

Porumbelul fără ouă?

Până când voi fi copilul

Care plânge-n colț de stradă

Și retrace lumii mâna

De pe fața ei curată?

Ce să fac cu două aripi

Ce susțin tremur de aer?

Tot mă-mpiedic printr-o carte

Și mă-ascund după un caer!

Soră bună, tu ești! Tu ești

Vopsitoarea de inscripții!

Adă-n ora ta regală

Toți poeții din solstiții!

Negrul ochiului mă strânge,

Un fior mi se deznoadă,

Ce pisică-a mea deplânge

Peștii înotând în cadă?

Când tot sângele mă doare

Și-ntunericul mă-ncinge,

Ce șenilă are țara?

Cât de-adânc se poate-nfige?

Numărul ce-l port pe spate

E și el trecut în stemă...

Cine mișcă-ncet acolo,

Care vierme-n teoremă?

M-am hrănit numai cu apa

Care-n vază – floarea mușcă

Aruncată la răspântii

Pre când stelele se-mpușcă...

Ce să iau pentru durere?

Care leac să-nchidă-arsură

Unui sfânt din fresca udă

Cu picioarele în gură?

*

Umblă-n mine o secure

Fermecată, ca să sparg

Lemnul greu dintr-o răscruce,

Trunchiul cel mai vechi de fag...

Câte inimi are-n el

De voinic purtând inel,

De fecioară cu cercel!?

Unde-l văd înalt, cu umbră,

Acoló și pasu-mi umblă

Fără pace, până când,

Tremurând și aiurând,

Îmiucid copacu-n gând...

Capu-mi cade amărui

Pe o scândură de-a lui...

*

Suntem în trăsura

Serilor, subțire,
Tocmai cum mireasa
Dusă-a fost de mire
Spre o casă-naltă,
Pe un mal frumos,
Cu pereți de trestii
Și pământ pe jos

Și cu flori și iarbă
În acoperiș
Să umbrească praguri
Calde de pietriș...
Și avem la roate
Osii aurite,
Albiile de râu sunt
Drumuri pietruite...

Suntem în trăsură
Și visăm la fel,
Suntem la răscruce-n
Drumuri fel de fel,
Suntem în trăsură
După cei doi cai
Ce veneau pe drumul
Ce urca la Rai,

*

Se rupe timpu-n frunze
De nuc și de gutui...
Ai vrea să spui acestea
Dar cui să le mai spui
Când nimeni nu te vede
Pe dealuri cum te sui

Și cauți cuiburi goale
De păsări și de pui...

*

Azi vreau și muzică și vin,
La ceruri să urcăm pe sfori,
Știind că, totuși, e un chin
Să fii cu mințile în nori...

Azi vreau și muzică și vin,
Uimit de toate câte sunt,
Știind că, totuși, e un chin
Să ai picioare pe pământ,

*

Am alergat

Și mi-a cedat
Nervul valoric,
Cel încărcat,

Am vrut să-ajung,
Cu cornul lung,
La un liman
Și să-l străpung...

Faptă mai tristă
Nici nu există
În orice lume
Exclusivistă,

*

Când înflorea pământul

Pe un hotar de ger,
Ce mai mirește, Doamne,
Ce ramură pe cer

Era pământu-n care
O clipă petreceam,
Cum te-ai uita odată
Cu viața pe un geam!

Dar cum e, Doamne, viața
Cea fără de pământ?
Nu îmi găsesc cuvântul,
Cuvântul e mormânt!

*

În capul meu se coc stamine,
-ferească Domnul de mai rău!-
Apleacă-te pe lângă mine
Să iei o floare-n trupul tău!

În capul meu oprit la ușă,
Coboară clovnii pe o scară
Fardând mustața cu cenușă
Din urna doamnei primăvară...

Se face toamnă în privire,
Se face vară în miros,
În gust am o nedumerire
Și pipăi iarna până-n os.

În gâtul lacului – pescar
Se-neacă-notătorul – crapul,
În capul meu e un tavan
Pe care vreau să-l sparg cu capul,

*

Pe fruntea ta plecată
De preaconcretul trai,
Aștept argint de sănii
Ce ne vor duce-n rai

Cu cai de aiurare,
Cu dinți de stele-n gură...
Aceasta e povestea
Și-a ei miniatură,

*

Aduc cu mine un cuvânt,
Cu carul revărsat din nori,
Călătorind pe roți de vânt
Și șchiopătez adeseori

Și ce culori și ce cocori
Mă înveșmântă când iubesc,
La răsărit și la apus,
În timpul-acesta cât trăiesc...

Mi-e tare dor de-o poezie
Care să spună tot ce sunt,
Ce merg, ce fac în lumea vie,
Precum în cer – și pre pământ...

P.S.

O, Suflete, coroana mea de brad
Prin care zilnic înverzesc și cad...

FIUL RISIPITOR

Păienjenii treceau peste pleoape.

Măgura: în sutană.

Furam din ograda episcopiei

Suflete rotunde, pocale-nchegate,

Le aruncam în sân, pe sub cămăși.

Plecam nederanjați, fără să

Deranjăm pe nimeni.

Frângând luna pe genunchi,

Ne vâram în cotlon.

Fiecare mânca bucata de azimă cu poame,

Mustul se prelingea pe bărbie, pe gât

Plecam doborâți de arome,

Oameni fără gratii,

Dumnezei...

*

Seacă albia fântânii,

Crapă catapeteasma frunții,

Mi se sting luminile

(Din lumânări)

La adierea pleoapelor...

*

Tata – de meserie fântânar -

Mă chema câteodată,

Seara-n bătătură

Și-mi arăta,

Pierdute,

Niște păsări cu ciocurile-nfipte-n cer,

Spunându-mi:

La noapte vor coborî în fântână

Și o vor umple...

*

Negură domoală spoiește odaia,

Coboară toaca prin gânduri,

Coasa izbește ușa de trei ori,

De încă trei ori,

O dă de perete,

Mi se agață cu tăișu-n grumaz.

Pică ceară de pe Icoana Maicii...

*

Focu-am aprins

Cu coarne de cerbi

Și cuiburi de păsări.

Oare,

Mă vor primi

Când le voi spune că

O roată a Carului Mare

Mi-a zdrobit fluierul?...

CUPRINS

Amintiri din Casa arsă	5
Priceasne de Râmnic	20
Fragmente de Sfânt	24
Basm nepăsător / apăsător	26
Bâlci la Râureni	30
Biserica de lemn	34
Fiul risipitor	43

De același autor:

- „***Cineva mai tânăr***”, București, Editura „Albatros” – 1978
- „***Înfrigeratul fierbinte***”, Craiova, Editura „Scrisul Românesc” – 1980
- „***Cartea de pământ***”, Slatina, Editura „Scrisul de Mână” – 1992
- „***Tu să-mi spui de unde vii și ce poezii mai știi***”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1993
- „***Ridică-te, negură***”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1994
- „***Cu un fir de ghiocel aș putea să scriu la fel***”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1995
- „***Din Țara lui Anton Pann***”, coautor Dragoș Serafim, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1996
- „***Case de piatră***”, Râmnicu-Vâlcea, Editura „Conphys” – 1997
- „***Poarta Raiului***”, Cluj-Napoca, Editura „Napoca Star” – 2000

Bun de tipar: iulie 2005. Apărut: 2005

Editura „Ramuri”
Str. Săvinești, nr. 3 bis, 200402, Craiova,
Telefon: 0251 414414; Fax: 0251 417385
e-mail: ramuri_2005@yahoo.com

Tipar executat la Tipografia OFFSETCOLOR, Râmnicu-Vâlcea
str. Calea lui Traian, nr. 47,

tel/fax: 0250 732522